

Jak se rozšiřuje Boží království?

Čtení: Lukáš 9,1-6; Říman 14,13-19

Písně: Všade tam, kde sú ľudia zidení; Nikdy nekončící milost;

Hoden je beránek nejvyšší chvály; 4 – Jen Ty Pane můj;

246 – Pane dnešek je den; 147 – Každý den Pán mi sílu dává

Království Boží není takovou statickou skutečností, která je jednou ustanovena a pak si jen tak sedí a přihlíží. Království má obsáhnout celou skutečnost. Když přichází mezi nás a je přijato, začíná být v nás, uvnitř nás, a rozšiřuje se.

Když se v nějaké oblasti svého života staneme poslušnými Bohu, budme upřímní, když se obrátíme, máme takový pocit, že už je všechno vyřešeno. Jsme naprosto podřízeni Bohu. Ale Pán Ježíš řekl: „Ještě vám nemohu říci všechno, protože to nemůžete unést, ale přijde Duch svatý a uvede vás do plnosti pravdy, do celé pravdy.“ (Jan 16,12-13) Říkal to apoštolům a myslím, že tato slova jsou určena každému z nás.

A tak se to děje i v mém životě. Před 36 lety jsem se setkal s Ježíšem a vidím, že je to v mém životě pravda. A mám takový pocit, že je to pravda v životě každého z nás. Duch svatý nám jednoduše krok za krokem ukazuje určité oblasti, které dosud ještě nejsou podřízené Bohu. To znamená, že ještě nejsou v království.

V našem životě jsou oblasti, ve kterých chodíme v poslušnosti Bohu a dosáhli jsme vítězství, ale jsou také oblasti, ve kterých se království teprve rozšiřuje. A nakolik budeme poslušní Bohu, nakolik se podřídíme jeho vůli a nakolik budeme poslušní Králi, natolik se bude Boží království rozšiřovat v nás. **A jestliže se bude rozšiřovat v nás, začne se rozšiřovat také skrze nás.**

Víte, existuje takové přísloví, že ani Šalomoun nenalije z prázdné nádoby? Nemůžeme tedy dát něco, co sami nemáme. Ale když začneme být poslušní Bohu, začne v nás Boží království oplývat hojností.

Proměňují se naše myšlenky, proměňuje se náš způsob intelektuálního uvažování, ale proměňují se také naše pocity. Začínáme spontánně reagovat v různých obtížných situacích způsobem, který odpovídá Božímu srdci. Začínáme být stále podobnější Ježíši.

A to je touha Božího srdci. Když totiž čteme dopis(Římanům 8,29), dozvídáme se, že Bůh nás předurčil k tomu, abychom se stali podobnými obrazu jeho Syna. On chce, aby každý věřící byl jako Ježíš. Nejde o to, abychom nosili dlouhé vlasy a chodili v dlouhém rouchu. Jde o něco úplně jiného. **Naše srdce, naše duše mají být utvářeny tak, jako byla utvářena Ježíšova duše.**

Víte, v duchu nemáme problém, ale problémy máme v duši. V různých obtížných životních situacích, které nás přesahují, reagujeme spontánně a prudce. Reagujeme také nedostatkem víry, stěžujeme si a při pohledu na různé skutečnosti svého života upadáme do pochybností. A to nemá s královstvím nic společného. Když se podřizujeme Bohu, roste naše víra a naše pocity se přizpůsobují našemu duchu. Začínáme reagovat královským způsobem, jako královští synové, kteří vědí, kým jsou, znají svého Otce a znají svou totožnost. Nebojí se a nemají strach z toho, co se děje ve světě, protože vědí, komu patří.

A myslím, že právě v tom spočívá to pojetí rozšiřování Božího království skrze nás. Když se jako takoví proměnění královští synové setkáváme s jinými lidmi, je na nás a skrze nás vidět království. **Nakolik je v nás, natolik z nás vyzařuje.** Pán Ježíš řekl o Duchu svatém, že z našeho nitra poteče (Jan 7,38-39), a stejně tak je to i s touto skutečností království.

Hlásání království

Dobře. Tento aspekt rozšiřování království souvisí podle mě s hlásáním království. To je další pohled. Ježíš svolal své učedníky. Čteme o tom v Lukášovi 9,1–2. Ježíš tehdy svolal dvanáct učedníků. Co znamená „tehdy“? Musíme se trochu vrátit do předchozí, osmé kapitoly.

Celá osmá kapitola popisuje Ježíšovy zázraky, uzdravení a vysvobozování, tedy projevy království. A když se království takto projevilo, Ježíš svolal své učedníky.

Autorita a moc království.

A co jim dal? Něco jim dal. Dal jim moc a autoritu nad všemi zlými duchy a moc uzdravovat nemoci. Poslal je, aby hlásali Boží království a uzdravovali nemocné.

Dal jim moc a autoritu. Doslova je napsáno, že moc je dynamis a autorita (vládu) exúsia. To jsou dva hlediska nezbytná k tomu, aby se Boží království projevovalo.

Proč jim to Ježíš dal? Protože to sami neměli. Neměli to jako něco, co by jim patřilo, jako svůj vlastní majetek. Proto jim to Ježíš musel předat. Když však pozorně čteme evangelium, zjistíme, že jim to předal pouze na určitou dobu.

Učedníci šli, uzdravovali, vyháněli démony, a dokonce se divili tomu, že se jim všichni démoni podřizují. Proč? Protože jim Ježíš předal svou autoritu a svou moc. Měl takovou možnost. Později se tam dál pokoušeli něco dělat, ale příliš se jim to nedařilo, až do chvíle, kdy sestoupil Duch svatý, **kdy byli proměnění a stali se novým stvořením.** A tehdy, jak pozorně čteme Skutky apoštolů, ve 3. kapitole, 6. verši, Petr říká nemocnému, ochrnutému člověku: „Co mám, to ti dám.“

On už to tehdy měl. Tehdy už to bylo jeho. Přišlo to z nebe, bylo mu to dáno a přebývalo to v něm. Byl si toho vědom a říkal: „Co mám, to ti dám. Vstaň ve jménu Ježíše Krista.“ Ale v situaci popsané v 9. kapitole Lukášova evangelia to ještě neměl. Ježíš jim to však předal. Proč jim to předal? Aby projevovali (reprezentovali) Království. Jakým způsobem? Vyháněním zlých duchů a uzdravováním nemocných. A co jim řekl, když měli jít? V 10. kapitole, 9. verši (Lukáš 10,9), čteme: „Uzdravujte nemocné a říkejte jim: Přiblížilo se k vám Boží království.“

Když člověk začne zakoušet Boží autoritu a Boží moc nad démony a nad nemocemi, dokonce i když sám ještě není v Království, vidí, že se Království přibližuje.

A myslím, že je to v dnešním světě velmi důležitý pohled, protože lidé čekají a hledají. (Římanům 8,19) říká, že celé stvoření s toužebným očekáváním vyhlíží zjevení Božích synů. Božích synů, kteří budou chodit v autoritě samotného Krále. Božích synů, kteří budou jako Ježíš. Budou schopni vyslovit slovo povzbuzení, které pronikne až do hloubi srdce. Budou schopni vyslovit slovo napomenutí, když to bude potřeba, a to takovým vhodným způsobem, aby člověka nezničili,

ale pomohli mu napravit jeho cesty. Budou schopni tohoto člověka uzdravit, pomoci mu osvobodit se od démonů a projevovat, **jaký je Král, kdo je Ježíš, který je v nich.**

Věřím, že dokonce že ti, kteří se vysmívají Boží skutečnosti, se ve skutečnosti vysmívají proto, že Boha neznají. Vysmívají se také proto, že vycházím z toho, co říká apoštol Pavel (Řím. 2,24): pohané se rouhají Božímu jménu kvůli vám, kvůli vaší nevěrnosti, kvůli naší slabosti, tedy kvůli slabosti nás křesťanů.

Lidé se rouhají Bohu, ale ve skutečnosti v hloubi srdce očekávají. **Chtěli by se totiž podívat a spatřit alespoň jednoho věřícího, který by skutečně žil tak, jak tvrdí, jak říká, že evangelium hlásá.**

Další pohled. Je jich mnoho. Každý z nich bychom mohli hlouběji zkoumat, ale chtěl bych přejít k dalšímu. Apoštol Pavel podává trochu jinou definici Božího království. Čteme ji v Listu (Římanům 14,17). Apoštol Pavel říká: „**Boží království totiž není věcí jídla a pití, nýbrž spravedlnosti, pokoje a radosti v Duchu svatém.**“ Rozhodl jsem se ověřit, co je tam skutečně napsáno. Dobře víme, že Bible nebyla napsána v češtině, ale tento úryvek je napsán řecky. Otevřel jsem tedy slovníky. **Co znamená spravedlnost?** Spravedlnost v původním řeckém významu. Dikaioyné – spravedlnost, řecky dikaioyné. Znamená to bezúhonnost charakteru a jednání a také ospravedlnění.

Jsou to tedy dva hlediska. Prvním aspektem je, že Království je místem, kde **dosahujeme bezúhonnosti svého charakteru a svého jednání.** Ne pouze teoretické, ale takové, kterou je vidět. Tato bezúhonnost však, jak už jsme říkali, nepochází z nás. Nepřichází skrze vypětí naší vůle, protože tato vůle je ve skutečnosti slabá. Každý z nás se přece trochu zná.

Apoštol Pavel píše o tomto hledisku ve (Filipským 3,9): „Nemám svou vlastní spravedlnost.“ Tak mluví apoštol Pavel sám o sobě. Nemám svou vlastní spravedlnost pocházející ze zákona, tedy z plnění skutků, ale Boží spravedlnost, kterou jsem přijal skrze víru v Krista.“

A ve skutečnosti tato spravedlnost, která je charakteristická pro Boží království – spravedlnost, pokoj a radost –, není mou osobní spravedlností. Je to spravedlnost, která přichází ke mně, k tobě, ke každému z nás skrze víru v Ježíše Krista. **A to je ospravedlnění, které nám Bůh dává kvůli tomu, co pro nás Ježíš vykonal na kříži. Kvůli tomu, že prolil svou krev, aby nás ospravedlnil a očistil, aby nás ospravedlnil z našich hříchů. Zaplatil cenu.**

My to máme zadarmo. Dostáváme to z milosti, ale něco to stálo. Pro Něj to nebylo zdarma.

Spravedlnost, **pokoj.** **Co znamená pokoj?** Eiréné – řecké slovo eiréné znamená pokoj, blahobyt, odpočinek. A pozor: jednorázový odpočinek a znovu nastavený na jeden. Tedy pokaždé jednotlivý. Nevím, jestli se mi to podaří dobře vysvětlit. „Pokaždé jednotlivý“ znamená, že vstupujeme do takového stavu, kdy pokoj pokaždé znovu prožíváme. Není to něco, co už známe a říkáme si: „Aha, to je takový pokoj, na který jsem zvyklý.“ Ne, ne. Neustále znovu objevujeme: „Páni, je tu pokoj i pro mě. Mohu žít v pokoji navzdory tomu, co se děje kolem mě, navzdory tomu, co se děje v mé mysli, v mých pocitech a v mých myšlenkách, a navzdory skutečnostem, které vidí mé oči.“

Tyto skutečnosti mohou být velmi nepříznivé, ale Boží království opírá se v tom, že vstupujeme do takového stavu, kdy náš duch ví, opravdu ví, že je v pokoji. A pokoj znamená blahobyť a odpočinek. To znamená, že můžeme odpočívat. Také v Listu (Židům 4,9) je napsáno: „Zůstává odpočinutí pro Boží lid.“ A to je právě tento pokoj.

V (Koloským 1,21–23) se píše něco takového: „I vás, kteří jste kdysi byli Bohu odcizeni a stali se jeho nepřáteli svým smýšlením“ – všimněme si, že jsme byli nepřáteli kvůli svému způsobu myšlení, tedy kvůli svým myšlenkovým představám, o kterých jsme mluvili předtím – „a svými zlými skutky“. Skutky jsou pouze důsledkem způsobu myšlení. „Nyní vás však Bůh znovu smířil ve smrtelném těle Kristově skrze jeho smrt, aby vás před sebou postavil svaté, neposkvrněné a bezúhonné, pokud ovšem setrváte ve víře, založení a pevní, a neodchýlíte-li se od naděje evangelia.“ Pokud to chceme zakusit, musíme projít tím, co je o něco dříve napsáno v (Koloským 1,20): že nás Bůh smířil se sebou skrze krev svého Syna, skrze Kristovu krev. Když do této skutečnosti vstoupíme, skrze krev, můžeme začít zakoušet, co znamená tento pokoj, který je součástí Božího království.

Třetím prvkem je spravedlnost, pokoj a **radost**. Ne ledajaká radost, ne pošetilá radost, ne lidská radost, ale radost v Duchu svatém. Tato radost je vyjádřena slovem chara. A to znamená pokojné štěstí, plnou blaženost, velikou až k přesycení.

Pozor, nejde o nějaké bláznivé veselí, ale o určitý druh pokoje a zároveň blaženosti.

Ale nejde o takovou rozkoš, o které bychom říkali: „Víte, mám hlubokou radost v srdci. Je tak hluboko v mém duchu, tak hluboko, že ji vůbec není vidět. Nevidím ji ani já, nevidíš ji ani ty a nevidí ji ani Bůh, protože je hluboko skrytá.“ Ne, tato radost je viditelná, protože je veliká až k přesycení. Potom následuje slovo en. En znamená být umístěn v určité pozici, zůstávat mezi něčím. Vypovídá o místě, o stavu i o čase. O jaké místo jde? O jaký stav? Hagiospneuma, tedy Duch svatý. Jde tedy o radost, která pochází z přítomnosti Ducha svatého, jenž je ze své samotné podstaty radostný. Apoštol Pavel říká (Efez 4,30): „Nezarmucujte Ducha svatého, kterým jste byli zapečetěni.“ **Jeho přirozenost je plná radosti. My si musíme dávat pozor, abychom se mu podřizovali.** A on působí, že jsme schopni dosáhnout pokoje i v těch největších těžkostech. Příklad ...

Pamatuji si, že jsem si ani nevšiml okamžiku, ve kterém jsem byl někde uvnitř proměněn. Jednoduše jsem vstoupil do skutečnosti Království a Království zevnitř proměňovalo mé myšlení.

A myslím, že je to určitý příklad toho, jak Království působí, jak k nám přichází spravedlnost, jak k nám přichází pokoj a jak přichází radost v Duchu svatém.

Nejde tu o naše úsilí, ale o vstoupení do této skutečnosti a o podřízení se jí. Je to skutečnost, která je mezi námi a která je v nás.